

Засили се, на двамата напукъ,
и скочи бързо върху покривъ другъ.

— Ами сега? Да спремe по-добре!
Повървай, тъкмо днесъ не ми се мре . . .

— Не, Малчо, — ще те хвърля самъ отвъдъ, —
тамъ лесно ти ще му препрѣчишъ пжтъ.

— Но ако падна въ онзи камънакъ?

— Ще кажешъ само като жаба: врякъ!
Побързай да решиме тозъ въпросъ:
ще изтървеме хубавия гостъ . . .

— Не скачамъ азъ, не съмъ до толкозъ простъ
за да прескоча, искамъ хубавъ мостъ!

Напраздно бѣ помислилъ апашора,
че е измамилъ тѣзи смѣли хора!

— А! — рекоха си тѣ накрай, — така ли?
И ний сме нѣщо на свѣта видѣли!

Тѣ знаеха безбройни занаяти,
та бѣха ставали и акробати!

— Щомъ искашъ акробатство, харно! Бѣгай!
Крачуне, хайде както нѣвга — лѣгай!

Нима сега тукъ ще се посрамятъ
предъ този никаквикъ? О, никой пжтъ!

